

CHEIA

Strada Ficțiunii

Mergi pe o stradă.

Cosmopolită. Straniu familiară. Cu miros de mare, de scortişoară sau de cerneală. Trecătorii par manierați. Nonconformiști. Plini de umor. Ai căutat mereu strada asta. Paralelă cu modele.

Perpendiculară pe modern. Nouă. Efervescentă. De tradiție bună. Cu seraiuri, *palazzo*-uri și hamace. Cu zgârie-nori și arcade. Cu clădiri invizibile. O stradă care se construiește pe măsură ce ți-o imaginezi.

Iată-l și pe omul cu umbrelă colorată, care știe drumul, dar se lasă purtat de suflul imaginației. Ghidul tău. Și, cum pe Strada Ficțiunii contează și plimbarea, nu doar destinația, dă mai întâi un tur.

Turul Clasic. Urmărește dreptunghiul colorat. Te vor accompania doar clasicii care au trecut testul timpului.

Turul Contemporan. Urmărește pătratul colorat. Te vor întâmpina autori care nu scriu neapărat pentru premii și vei descoperi debutanții chiar de la debut.

Turul Bestseller. Urmărește cercul colorat. Ești în rețea cu scriitori din cele mai fierbinți topuri ale lumii.

SIMON TOYNE

Simon Toyne s-a născut în anul 1969 la Cleethorpes, în Marea Britanie. A studiat literatură engleză și teatru la Goldsmiths College din Londra, iar timp de douăzeci de ani a lucrat în televiziune, ca scenarist, regizor și producător. A produs documentarul „100 Greatest Films“, difuzat pe Channel 4, și i-a intervievat, printre alții, pe Omar Sharif, Michael Caine, Peter Fonda și Steven Spielberg. Programele de televiziune la care a lucrat au primit numeroase premii – de la BAFTA, la „Best Makeover Show“, acordat de Good Homes. *Cheia* (2012) este continuarea vo-

lumului *Sanctus* (2011, Editura ALLFA), bestseller internațional tradus în 27 de limbi și publicat în 40 de țări.

Vocea autorului

„Într-o vreme am vrut să fiu actor, până mi-am luat licența în literatură engleză și teatru la Goldsmiths College din Londra și mi-am dat seama că nu era, de fapt, chiar ceea ce-mi doream. Actorii spun poveștile altora. Eu voiam să spun propriile mele povești.“

Simon Toyne

Traducere din limba engleză și note de
Andreea Boldura

EDITURA ALLFA

THE KEY

Simon Toyne

Copyright © Simon Toyne, 2012

Starmap image © the trustees of the British Museum.

All right reserved.

CHEIA

Simon Toyne

Copyright © 2012 Editura **ALLFA**

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României TOYNE, SIMON

Cheia / Simon Toyne; trad.: Andreea Boldura. –
București: ALLFA, 2012
ISBN 978-973-724-448-2

I. Boldura, Andreea (trad.)

821.111-31=135.1

Toate drepturile rezervate Editurii **ALLFA**.

Nicio parte din acest volum nu poate fi copiată
fără permisiunea scrisă a Editurii **ALLFA**.

Drepturile de distribuție în străinătate aparțin în exclusivitate editurii.

All rights reserved. The distribution of this book outside
Romania, without the written permission of **ALLFA**,
is strictly prohibited.

Copyright © 2012 by **ALLFA**.

Editura **ALLFA**: Bd. Constructorilor nr. 20A, et. 3,
sector 6, cod 060512 – București
Tel.: 021 402 26 00
Fax: 021 402 26 10

Distribuție: Tel.: 021 402 26 30; 021 402 26 33

Comenzi: comenzi@all.ro
www.all.ro

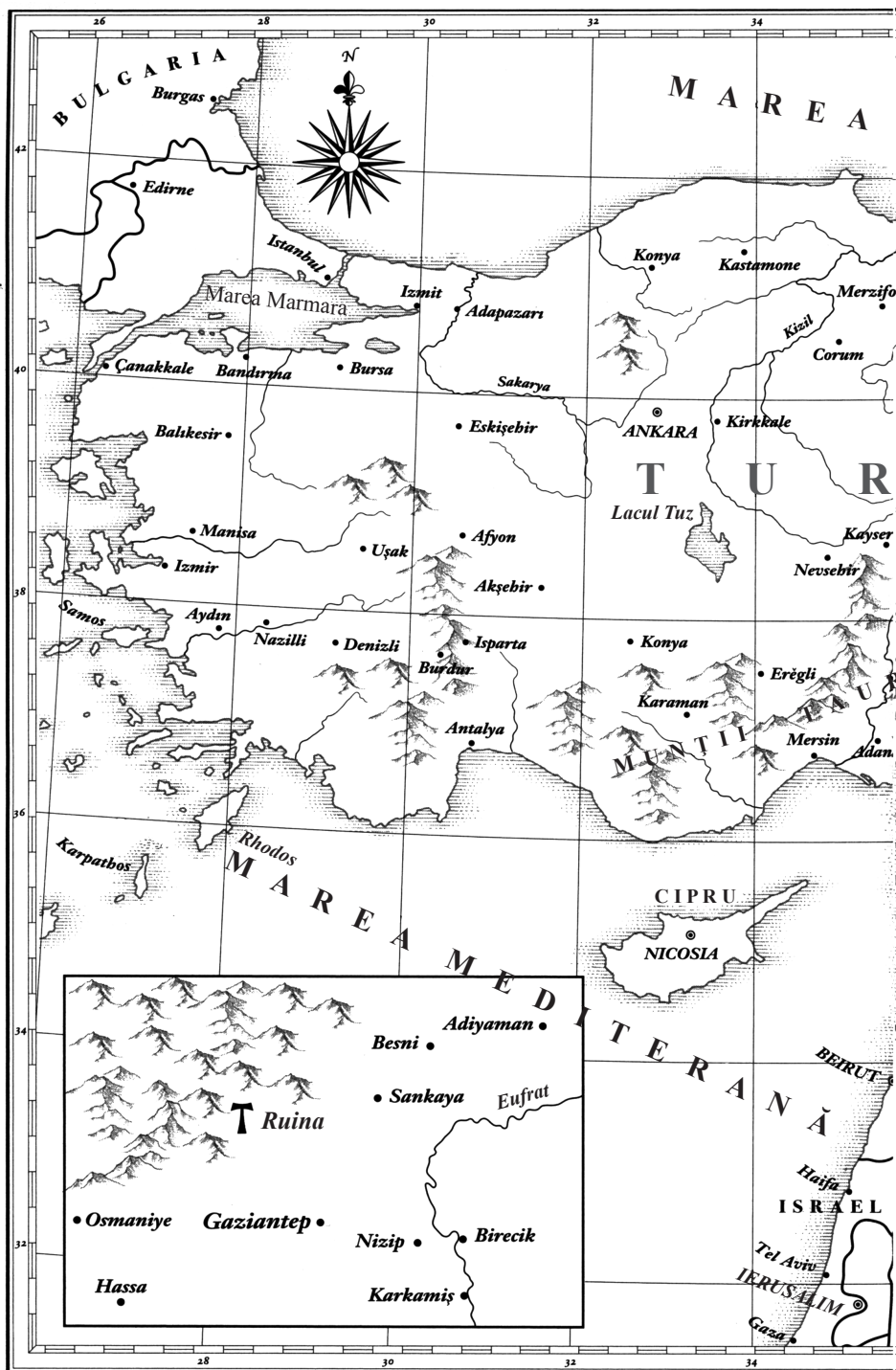
Redactare: Crenguța Năpristoc

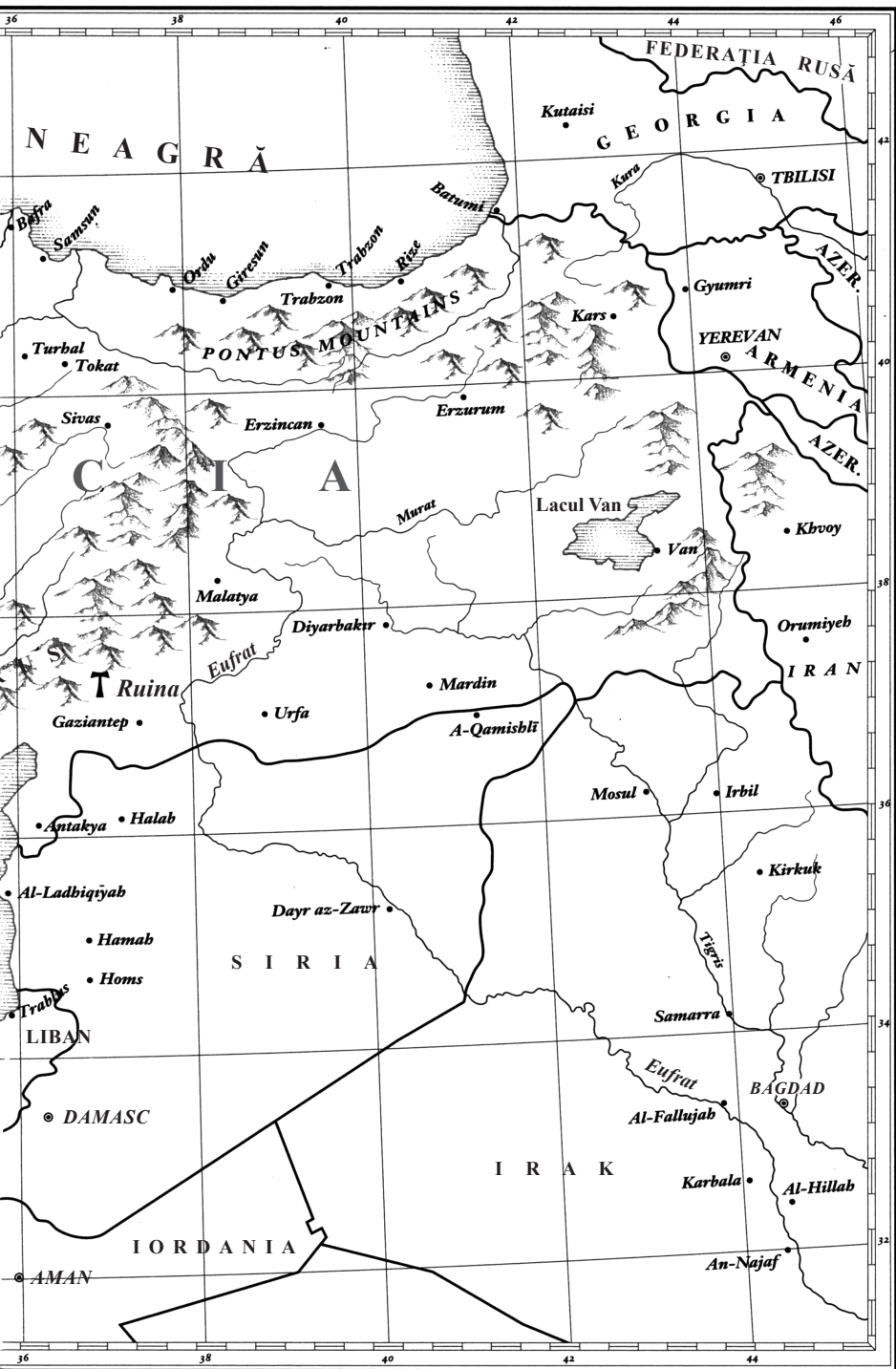
Tehnoredactare: Liviu Stoica

Corectură: Anca Tach

Design copertă: Alexandru Novac

Lui Roxy
(Poți s-o citești când vei avea unsprezece ani)

I

„Și din cer, fără de veste, s-a făcut un vuiet,
ca de suflare de vânt ce vine repede...
Și s-au umplut toți de Duhul Sfânt
și au început să vorbească în alte limbi...”

Faptele Sfinților Apostoli, 2:2-4

Războinicul deșertului se uita pe fereastra care, bătută de nisipul zgrunțuros, devenise din transparentă, opacă; ochelarii de protecție îi ascundeau ochii, iar *keffiyeh*-ul îi acoperea restul capului. Afară, soarele arzător albise totul în jur, așa cum face și cu oasele ce zac abandonate în deșert: clădirile, molozul, până și oamenii.

Se uită la bărbatul care mergea încet, târându-și picioarele, în celălalt capăt al străzii, purtând și el un *keffiyeh* înfășurat în jurul capului, ca să-l apere de praf. Nu erau prea mulți trecători în zona asta a orașului, nu acum, când soarele se ridicase sus pe cerul albicios, iar temperatura trecuse bine de cincizeci de grade. Chiar și așa, trebuia să se grăbească.

De undeva din spatele lui, din fundul clădirii, se auziră o bufnitură și un geamăt înfundat. Verifică dacă străinul dădea semne că ar fi auzit ceva, dar acesta își continua drumul, ținându-se cât mai aproape de fâșia îngustă de umbră pe care i-o oferea zidul ciupit de rafalele de arme automate și de exploziile grenadelor. Îl urmări cu privirea până când se topi în aerul fierbinte, apoi își îndreptă din nou atenția către încăperea în care se afla.

Biroul ținea de un atelier auto aflat la periferia orașului. Mirosea a motorină, a transpirație și a țigări ieftine. O fotografie înrămată era agățată pe unul dintre pereți, iar personajul său central părea să supravegheze mândru grămezile de hârtii unsuroase și piesele de schimb care acopereau fiecare centimetru pătrat din încăpere. Spațiul era suficient de mare cât să găzduiască un birou și două scaune și suficient de mic pentru ca aparatul voluminos de aer condiționat să mențină o temperatură rezonabilă. Atunci

când funcționa. Acum nu era cazul. Încăperea era aidoma unui cuptor încins.

Orașul suferea de luni de zile din cauza întreruperilor de curent, unul dintre prețurile, nu puține la număr, pe care populația era nevoită să le plătească în schimbul eliberării. Oamenii începuseră deja să vorbească cu nostalgie despre regimul lui Saddam, ca despre niște timpuri trecute mai fericite. „Sigur, mai dispărea câte unul din când în când, dar cel puțin aveam lumină.“ Era uimit cât de repede uitau oamenii. El nu uita nimic. Fusesse un proscris pe timpul lui Saddam și rămăsese la fel pe timpul actualei ocupații. Îi era credincios doar țării.

Un alt geamăt de durere îl readuse în prezent. Începu să golească sertarele, să deschidă dulapurile, sperând că va găsi repede piatra pe care o căuta și că va putea să se facă nevăzut în deșert înainte ca următoarea patrulă să treacă pe acolo. Dar era limpede că bărbatul care se afla în posesia ei îi cunoștea valoarea. Nici urmă de piatră în încăpere.

Luă fotografia de pe perete. O mustață neagră și groasă, à la Saddam, se lăbărta pe un chip durduliu, ale cărui trăsături se topiseră sub efectul prosperității; o *dishdasha* albă îi strângea burta bărbatului, iar acesta își ținea brațele în jurul a două fete care zâmbeau timid înspre aparatul de fotografiat și care îi semănau, din nefericire. Toți trei se sprijineau de mașina albă de teren parcată acum în curtea din față a atelierului. Bărbatul o cerceță, auzi ticăitul motorului care se răcea, zări aerul fierbinte care tremura pe deasupra ei și un cerc mic, aproape invizibil, aflat în partea de jos, în mijlocul parbrizului întunecat. Zâmbi și porni într-acolo, ținând încă fotografia în mână.

Atelierul de reparații ocupa mare parte din latura din spate a clădirii. Era mai întunecat decât biroul și la fel de încins. Câteva neoane atârnavă fără folos din tavan, iar într-un colț se găsea un ventilator, nemișcat și tăcut. O rază strălucitoare de soare își croise drum prin ferestrele înguste aflate undeva sus, pe perețele din spate, și cădea peste un motor agățat de niște lanțuri ce păreau mult prea subțiri ca să-i susțină greutatea. Sub motor, înlănțuit cu sârmă ghimpată de masa de lucru, bărbatul gras

din fotografie se chinuia să tragă aer în piept. Era gol de la brâu în sus, iar burta imensă și păroasă se ridica și cobora în ritmul respirației dificile. Avea nasul spart și însângerat, iar un ochi i se umflase, de aceea îl ținea închis. Firișoare stacojii de sânge se scurgeau din locurile în care sârma ghimpată îi atingea pielea lucind de sudoare.

Un bărbat îmbrăcat într-o salopetă prăfuită stătea aplecat deasupra lui, cu fața ascunsă de aceeași ochelari de protecție și de același *keffiyeh*.

— Unde e? întrebă, ridicând încet un levier plin de sânge.

Grăsanul nu răspunse; dădu doar din cap, iar respirația i se acceleră, pregătindu-se pentru un nou val de durere. Sângele și secrețiile nazale se amestecaseră într-o spumă care-i acoperea mustața. Își miji ochiul pe care îl ținea deschis. Levierul se ridică și mai sus.

În acel moment, războinicul deșertului păși în încăpere.

Chipul grăsanului rămăsese încremenit în așteptarea următoarei lovituri. Când aceasta nu veni, deschise ochiul sănătos și descoperi a doua siluetă care se apleca deasupra lui.

— Fiicele tale?

Nou-venitul ridică fotografia.

— Drăguțe. Poate c-o să ne spună ele unde ascunde *babba* lucrurile de obicei.

Sunetul vocii lui te ducea cu gândul la o bucată de șmirghel frecată de o piatră.

Grăsanul o recunoscuse și frica îi sticlă în ochiul deschis, în vreme ce războinicul deșertului își desfăcu încet *keffiyeh*-ul, își dădu jos ochelarii și se aplecă în raza de lumină care-l făcu să-și mișce ochii. Pupilele i se micșorară până deveniră două puncte negre în mijlocul unor ochi atât de palizi, că păreau aproape cenușii. Grăsanul le observă culoarea aparte și își mută privirea asupra cicatricei neregulate care îi înconjura gâtulejul.

— Știi cine sunt?

Bărbatul încuviință.

— Spune-o!

— Ești Ash'abah. Ești... Fantoma.

— Deci știi de ce mă aflu aici?

Grăsanul dădu din nou din cap.

— Atunci spune-mi unde e. Sau ai prefera să-ți zdrobesc țeasta cu motorul ăsta și să le târăsc pe fetele tale până aici, pentru o nouă poză de familie?

Auzindu-și pomenită familia, bărbatul deveni sfidător.

— Dacă mă ucizi, n-o să găsești nimic, zise. Nici obiectul pe care-l cauți, nici pe fiicele mele. Prefer să mor decât să le pun în primejdie.

Fantoma puse fotografia pe masă și scoase din buzunar GPS-ul pe care îl luase de pe parbrizul jeepului. Apăsă pe un buton și ridică aparatul, ca să-l vadă și celălalt. Pe ecran apăru lista destinațiilor recente. A treia în ordine descrescătoare era salvată drept „Acasă” în arabă. Fantoma apăsă ușurel cu degetul pe ea și pe ecran se ivi harta unei zone rezidențiale din celălalt capăt al orașului.

Într-o clipită, orice urmă de combativitate dispăru de pe fața grăsanului. Trase adânc aer în piept și, străduindu-se să-și controleze tremurul glasului, îi spuse Fantomei ce voia să audă.

Jeepul sălta pe terenul accidentat de-a lungul unuia dintre numeroasele canale ce brăzdau împrejurimile de la est de Al-Hillah. Pământul de aici era un amestec surprinzător de deșert sterp și petice de verdeață luxuriantă, tropicală. Era cunoscut drept Cornul Abundenței, parte din vechea Mesopotamie – pământul dintre două fluvii. În fața lor, o fâșie de iarbă luxuriantă umbrită de curmali se întindea de-a lungul malului unuia dintre fluvii, Tigrlul, în vreme ce Eufratul se afla undeva în spatele lor. Între aceste hotare antice, omenirea inventase cuvântul scris, algebra și roata, iar mulți credeau că aici se aflase Grădina Raiului, chiar dacă nimeni n-o găsisese. Avram, părintele celor trei mari religii, islamul, iudaismul și creștinismul, se născuse aici. Tot aici luase ființă și Fantoma, zămislit de țara pe care o servea acum ca un fiu credincios.

Mașina trecu pe lângă o livadă de palmieri și pătrunse hurducându-se în deșertul acoperit de nisipul alb ca praful de cretă, ars de soarele nemilos, care-l uscaseră, dându-i o consistență de beton. Grăsanul mormăi când durerea provocată de zdruncinătură

îi străpunse carnea acoperită de vânătaî. Fantoma nu-l băgă în seamă, ațintindu-și privirea asupra unei grămezi de moloz ce începea să prindă contur prin parbriz. Era prea devreme ca să-și dea seama ce e, sau cât de aproape se află de ea. Căldura extremă din deșert le juca tuturor feste, iar distanțele și timpul nu erau niciodată ceea ce păreau. Privind orizontul albit de arșiță, ar fi putut la fel de bine să contemple o scenă din Biblie: același pământ crăpat și același cer sfărâmicios ca pergamentul, mânjit de aceeași lună care se topea pe el.

Mirajul începu să capete o formă materială pe măsură ce se apropiau. Era cu mult mai mare decât i se păruse inițial: o structură pătrată, „făcută de mâna omului“, pe două niveluri, probabil un caravanserai abandonat, unde se opreau caravanele de cămile ce străbătuseră odinioară aceste pământuri străvechi. Cărămizile plate din lut, pe care același soare le întărise cu o mie de ani în urmă, se sfărâmau acum, redevenind țărână.

„Țărână ești“, se gândi Fantoma în vreme ce contempla scena, „și în țărână te vei întoarce.“

Pe măsură ce se apropiau, devenea evident că zidurile sunt presărate cu urme de explozii. Stricăciunile erau recente: dovedea că aici se duseseră lupte cu insurgenții, sau poate doar antrenamente ale trupelor britanice sau americane. Fantoma își simți maxilarul încleștându-i-se de furie și se întrebă ce părere ar avea invadatorii dacă irakieni înarmați ar arunca în aer bucăți din Stonehenge sau din Muntele Rushmore.

— Aici. Oprește aici!

Grăsanul arătă spre o grămadă de pietre, aflată la câteva sute de metri în fața clădirii principale.

Șoferul o coti în direcția indicată și frână brusc, cu un scrâșnet de roți. Fantoma se uită în zare, văzu aerul fierbinte ce tremura deasupra pământului încins, ramurile palmierilor mișcându-se ușor și, în depărtare, un nor de praf, posibil o coloană militară care se deplasa, dar la o distanță prea mare ca să îl îngrijoreze pe moment. Deschise portiera mașinii, lăsând arșița ca de furnal să pătrundă înăuntru, și se întoarse către ostatic.

— Arată-mi! spuse șuierând.

Grăsanul înaintă poticnindu-se pe pământul încins, iar Fantoma și șoferul îi călcară pe urme, la propriu, pentru a evita orice mine antipersonal spre care ar fi putut încerca să-i îndrepte. Când mai avea doar trei metri până la grămada de pietre, bărbatul se opri și arătă în jos. Fantoma urmări linia brațului său întins și zări o ușoară adâncitură în pământ.

— Mine?

Grăsanul îl privi țință, de parcă i-ar fi înjurat familia.

— Bineînțeles, zise, întinzând mâna după cheile jeepului.

Le luă și îndreptă telecomanda spre pământ. De undeva de sub picioarele lor se auzi zgometul înfundat al unei încuietori care se deschidea. Apoi, bărbatul se lăsă pe vine și îndepărtă straturile de nisip, scoțând la iveală o trapă închisă într-o parte cu un lacăt înfășurat într-o pungă de plastic. Alese o cheiță și descuie ușa pătrată, apoi o trase în sus.

Lumina soarelui pătrunse în buncăr. Grăsanul coborî pe o scară abruptă, la al cărei capăt nu se zărea altceva decât beznă. Fantoma îl urmări pe deasupra țevii pistolului până ajunse jos și își ridică privirea, mijindu-și ochiul sănătos ca să-l protejeze de lumina soarelui.

— Mă duc să aduc o lanternă, zise, bâjbâind pe întuneric.

Fantoma nu-i răspunse, doar își încordă degetul pe trăgaci, în caz că bărbatul avea să apară cu altceva în mână. Un con de lumină se aprinse în întuneric și fața umflată a proprietarului atelierului auto își făcu apariția.

Șoferul coborî și el, în vreme ce Fantoma se mai uită o dată împrejur. Norul de praf se îndepărtase, continuându-și deplasarea spre nord, în direcția Bagdadului. Nu existau alte semne de viață. Încredințat că erau singuri, se făcu nevăzut în întunericul de sub pământ.

Peștera fusese săpată în stâncă în vremuri străvechi și se întindea pe câțiva metri în față și în spate. De-a lungul pereților fuseseră montate rafturi în stil militar, acoperite cu folii groase de plastic care să le protejeze conținutul de praf. Fantoma întinse mâna și dădu una dintre folii la o parte. Raftul era plin de arme, în special puști de asalt AK-47 așezate ordonat și purtând urmele luptelor în care fuseseră folosite. Sub ele se găseau rânduri

întregi de cutii de cartușe, ștanțate cu litere în chineză, rusă și arabă, conținând fiecare muniție de 7,62 mm.

Fantoma înaintă de-a lungul rafturilor, dând la o parte fiecare folie și scoțând la iveală mai multe arme, cartușe de artilerie grea, teancuri de dolari de dimensiunile unor cărămizi, pungi cu frunze uscate și praf alb, iar, în cele din urmă, aproape în fundul peșterii, pe un raft care îi era dedicat, obiectul pe care îl căuta.

Trase bucata de pânză înspre el, simțind greutatea obiectului dinăuntru, după care o dezveli respectuos, la fel de grijuliu precum ar fi desprins un bandaj de pe o bucată de carne arsă. Înăuntru se găsea o tăbliță netedă din piatră. O înclină spre lumină, scoțând la iveală niște semne de-abia vizibile pe suprafața sa. Le urmări conturul cu degetul: litera „T“ întoarsă cu capul în jos.

Șoferul își răsuci capul, ținând pistolul îndreptat în continuare spre ostatic, dar cu privirea atrasă de obiectul sacru.

— Ce scrie?

Fantoma acoperi la loc tăblița cu bucata de pânză.

— E scrisă în limba pierdută a zeilor, zise, ridicând pachetul și ținându-l la piept ca pe un nou-născut. Rolul nostru nu e s-o citim și s-o înțelegem, ci doar s-o protejăm.

Se îndreptă către grăsan și îi privi chipul stâlcit, ochii săi palizi părănd nefiresc de strălucitori în lumina slabă.

— Tăblița asta e a țării întregi. N-ar trebui să stea aruncată pe un raft, lângă lucrurile astea. De unde o ai?

— Am făcut schimb cu un păstor, i-am dat pe ea două puști și niște muniție.

— Spune-mi cum îl cheamă și unde-l gălesc.

— Era un beduin. Nu știu cum îl cheamă. Am avut niște treburi în Ramadi, iar el o avea de vânzare, cu alte vechituri. Zicea că a găsit-o în deșert. Poate că așa e, poate că a furat-o. Oricum, i-am dat un preț bun pe ea.

Îl privi cu ochiul deschis.

— Iar acum o să mi-o furi tu.

Fantoma căzu pe gânduri. Ramadi era la o jumătate de zi de mers cu mașina, spre nord. Fiind unul dintre principalele centre de rezistență în timpul invaziei și al ocupației, fusese bombardat

și transformat într-o grămadă de moloz, iar acum părea să fie blestemat. Acolo se afla și unul dintre palatele lui Saddam, pe care jefuitorii îl goliseră de toate bogățiile. Relicva putea foarte bine să provină de acolo. Fostul președinte fusese un hoț împătimit, care prădase cu nesaț comorile propriei țări.

— Acum cât timp ai cumpărat-o?

— Acum vreo zece zile, la târgul care se ține în fiecare lună.

Beduinul putea să fi ajuns oriunde până acum, străbătând cu oile sale sute de kilometri de-a lungul și de-a latul deșertului. Fantoma ridică pachetul, arătându-i-l grăsanului.

— Dacă mai dai peste ceva de genul ăsta, pune-l deoparte și anunță-mă! Așa o să devii prietenul meu, ai înțeles? Știi că pot fi un prieten util și nu cred că ți-ar plăcea să mă ai drept dușman.

Bărbatul încuviință.

Fantoma îl privi o clipă drept în ochi, după care își puse ochelarii de protecție.

— Și cu restul lucrurilor ce facem? Întrebă șoferul.

— Lasă-le aici! Nu-i nevoie să-i luăm omului ăstuia pâinea de la gură.

Se întoarse spre scară și începu să urce către lumină.

— Așteaptă!

Grăsanul îl privea derutat, uimit de gestul surprinzător de bunăvoință.

— Beduinul poartă o șapcă roșie, a unui club de fotbal. M-am oferit să i-o cumpăr, în glumă, și s-a simțit jignit. Mi-a spus că e lucrul cel mai de preț pe care-l are.

— De la ce echipă?

— Manchester United – Diavolii Roșii.